

Op een donkere maanloze repetitieavond werden de jongens reeds om half negen naar huis gestuurd. Er moest zeer noodzakelijk en uitvoerig over de weer bijna lege verenigingskas worden gedebatteerd en de gevolgen, die hierdoor voor Orpheus zouden ontstaan. De jongens, boos over een zo geringe waardering zonnen op wraak welke dan ook niet uit bleef.

In het tuintje van Ripperda's winkel lagen kleine kiezeltjes op het pad en deze zouden heel geschikte projectielen kunnen zijn in handen van de vijf weggestuurde aspiranten. In grote stilte namen ze alle vijf een handvol steentjes en slopen op hun tenen terug naar de deur van de oude school, waarvan voor de ventilatie een bovenraam open stond. Na enige mislukte pogingen vloog het eerste steentje naar binnen. Ze konden buiten de tik horen op de vloer, maar niet de gezichten zien van de vergaderende leden. Weer een ..... en nog een! Gerucht bij de gangdeur..... iemand kwam naar buiten, waar niets te zien en te horen viel: ieder stond doodstil tegen een muur gedrukt of in een nog donkerder hoek. Ook onzichtbaar in de donkere deuropening, maar met z'n schorre stem, die hem onmiddellijk verraadde, riep Jan Ludens: "En nou uitscheiden hè! Moeten jelui de boel hier eerst kapot gooien? Ga toch naar huis! As'k een van jelui in handen krijg, dan krijgt die een flink pak slaag hoor! Daar kun je van op aan." Nog lange tijd bleef het stil, ook in de donkere gang geen geluid. Stond hij er nog? Of had hij zich onhoorbaar weer bij zijn kornuiten gevoegd? Toen ieder dacht, dat Jan nu toch welweer binnen zou zijn kwam er enige beweging in de groep. Schrede voor schrede dichter bij het raam, dat nog steeds open stond..... en daar ging weer een steentje naar binnen en dat ketste met een metaalgeluidje tegen iets aan, dat later de bashoorn van Abel te zijn geweest. Vrijwel tezelfdertijd werd de buitendeur opengerukt en Jan Ludema kwam naar buiten stuiven in de richting, waarin hij een van de vijf aanwezig dacht. Vanzelfsprekend wachtte niemand af in de handen van de woedende Jan te vallen. Fop en Luut zagen geen kans op de vlucht te slaan; zij lieten zich zo geruisloos mogelijk plat op de grond vallen..... en wraakzuchtige Jan stoof hen voorbij. Knelis kon het hoekje bereiken en naar zijn huis rennen. Johan en Derk vlogen langs de pastorie in de richting van het schoolplein met achter zich aan de hijgende Jan Ludens..... die gehinderd door zijn sloffen, deze uitgooide, zodat ze met een boog door de lucht vlogen. De beide jongens verloren terrein..... Derk had wel direct z'n klompen in de hand genomen en snelde geruisloos het schoolplein op..... ontdeed zich daar van z'n klompen en vloog verder de duisternis in. Johan kreeg adem gebrek..... bleef met een ruk staan en liet zich plat op de grond vallen, in de hoop dat Jan hem niet zou zien..... dit gelukte warempel. Jan echter struikelde bijna over een van Derk's klompen. Hij stopte de achtervolging, zocht even naar de andere klomp, vond deze en begon op z'n sokken aan de smadelijke terugtocht, maar..... in de richting van Derk's huis, gooide de deur, die nog niet op slot was, open en toen er niet direct één kwam, riep hij luid: "Is der ook volk?" Dat hielp! Derk's vader verscheen en de boze Jan Ludens begon zijn gal uit te spuwen: "Is Derk al thoes? Hier bennen zien klompen! Dei verrekte kwoajongens hemmen ons mit stainen bekogeld en in Oabel Nainhoes zien

hoorn 'n deuk gooit! Wie denken der over, dat ze nait weer mitdoun maggen. Ie hemmen 'n mooie zeun heur! En dei annern bennen gain hoar beter! 't Is 'n schandoal." De verbaasde vader, die overigens wel het een en ander van zijn zoon gewend was, begreep er helemaal niets van toen hij Derk's klompen voor de voeten kreeg gegooid. Hij verwonderde zich nog meer, toen hij bemerkte, dat Jan op kousenvoeten bij hem in de gang had gestaan. Hoe Jan Ludens zijn eigen sloffen heeft weergevonden is nooit bekend geworden. Het is na dit avontuur niet tot een royement van de muziekvereniging gekomen. Wel moesten de jongens beloven zich te beteren en de ouders moesten bevestigen, borg te zullen staan voor eventuele beschadigingen aan de instrumenten. Het vijftal kon dus weer meedoen aan de muzikale experimenten van het dorp.